

Miloš Rejchrt (19. 10. 1946)

Pan Miloš Rejchrt se narodil rodičům rok po 2. světové válce. Ve 4 letech se společně s 2 staršími bratry odstěhoval do Prahy. Od roku 1951 se stává Pražákem a Praze zůstává věrný do dnešních dob. Kluk, křtěný Vltavou, strávil své dětství s partou na Štvanici objevováním pražských dvorků, hraním fotbalu a neorganizovaným trávením času.

Vyrůstal v křesťanské rodině, a proto se o některých věcech ve škole nemluvil, ale plnil své školní úlohy, učil se písničky o partyzánech a pionýrech, ale doma zpívali písničku o pánu bohu. Měl příjemně rozpustilé mládí. Prázdniny trávil v táborech (nenápadně církevních), musel k babičce na venkov do Velichovek. Idyla venkova ho nelákala. Těšil se vždy na návrat domů do Prahy na vůni města.

Vždy snil o kariéře evangelického faráře. Po studiu na gymnáziu nastoupil na teologickou fakultu, kde již studovali jeho bratři, kteří chtěli vystudovat jiný obor, ale nebylo jim to umožněno, neboť jejich otec byl kazatelem Jednoty bratrské. Tehdy byly podmínky na studium na vysoké škole převážně politického rázu.

Při pobytu u rodičů v České Skalici, která byla okupována polskými vojáky na tancích, prožíval sovětskou okupaci roku 1968. Protiokupační akcím se neúčastnil. Obdivoval lidi, kteří chodili na demonstraci, ale uznával spíše odpor vyjadřovaný myšlenkami. 1. 10. 1968 cestuje vlakem do Švýcarska na roční studijní pobyt a zpovzdálí vše sleduje. Již tenkrát mu bylo jasné, že naše země patří na západ. Heslo Zpátky do Evropy bylo tedy aktuální již v tomto roce.

O komunistickém režimu mluví s nadhledem. Od roku 1972 nemůže kázat, neboť je mu dán zákaz s pohrůzkou zahájení řízení maření státního dozoru nad církví. Během následujících let se stává kotelníkem v České Lípě a v Národním muzeu v Praze. Všimá si lidí, kteří i v této době jdou proti proudu. Věří, že ve zlých režimech se lidé stejně můžou zachovat jinak, než k čemu jsou nějakým způsobem tlačeni.

V letech 1980 – 1981 se stal se mluvčím Charty 77. Moderoval setkání v bytech a reprezentoval myšlenky před světovou veřejností. Podpisem této listiny se dostává do hledáčku

STB, je pod stálou kontrolou, hlídali před domem, zaznamenávali návštěvy a byl zván na výslechy. Při pobytu ve vězení se setkává s p. Diensbierem, p. Rumlerem a dalšími osobnostmi. U domu skoro pravidelně hlídkovalo žlutobílé auto, od rána až do večera hlídkovali 2 - 4 policisté.

Při svém pobytu ve Švýcarsku uvažoval o emigraci, ale nakonec se vrátil do Prahy. Ovlivnil ho výrok p. Profesora Matějčka: „Člověk má zůstat tam, kde ho pán Bůh postavil.“ O sametové revoluci se dozvěděl z televize v Ženevě ve Švýcarsku. Po revoluci se mohl vrátit k práci faráře, do politiky se nevrhnul. Je vždy optimistou. Celoživotní motto: „Naděje nezahanbuje.“ ho provází celým životem. Je to sázka na to, že bude mít naději a naděje je podobná optimismu, ale není to totéž, naděje je sázka na to, že to skončí dobře.

V současné době je v zaslouženém důchodu a užívá si volného času.